

Το νερό της ζωής

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Σ' ένα πηγάδι της Σαμάρειας, ένα ζεστό μεσημέρι, μας μεταφέρει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην αυριανή περικοπή του (4, 5-42), αδελφοί μου. Ο Ιησούς έχει στείλει τους μαθητές Του στην κοντινή πόλη Συχάρ, για να προμηθευθούν τρόφιμα, και εκεί έρχεται μια ντόπια γυναίκα για να πάρει νερό. Ο Ιησούς της ζητά να Του δώσει νερό, και εκεί αρχίζει ένας από τους πιο αποκαλυπτικούς διαλόγους της Αγίας Γραφής.

Στο διάλογο αυτόν, ο Χριστός φανερώνει την αληθινά θεία προέλευση του λόγου

Του. Είναι ένας λόγος που μπορεί μεν να προσαρμόζεται στα ανθρώπινα μέτρα κατανόησης, υπερβαίνει σαφώς όμως τα κριτήρια με τα οποία οι άνθρωποι κρίνουν τα πράγματα. Είναι ένας λόγος που ανακαινίζει την ανθρώπινη ζωή, γιατί προσφέρει ακριβώς μια νέα θεώρηση των πραγμάτων του βίου, των αξιών που καθορίζουν την πορεία των θνητών και των συνήθων αντιλήψεων για το νόημα της ανθρώπινης ύπαρξης.

Καταρχάς ο Ιησούς συνομιλεί με μια γυναίκα επί ίσοις όροις – γεγονός περίπου αδιανόητο για τα κοινωνικά δεδομένα της εποχής. Ο ρόλος της γυναίκας ήταν ιδιαίτερα περιορισμένος και δευτερεύων, αλλά αυτό δεν εμποδίζει τον Κύριο του παντός να της αποκαλύψει τις μεγάλες αλήθειες, για τις οποίες ο ίδιος έλαβε την ανθρώπινη σάρκα. Κατόπιν, ας μην ξεχνάμε ότι η γυναίκα καταγόταν από ένα έθνος το οποίο οι συμπατριώτες Του περιφρονούσαν βαθύτατα. Ιουδαίοι και Σαμαρείτες βρίσκονταν σε βαθιά και αμοιβαία έχθρα μεταξύ τους. Ο Χριστός όμως – που κήρυττε διαρκώς την αγάπη, και είχε διαλέξει σε μια άλλη στιγμή το παράδειγμα ενός Σαμαρείτη πάλι (του «Καλού Σαμαρείτη», όπως συνηθίσαμε να τον αποκαλούμε) για να διδάξει την αγάπη που υπερβαίνει τις διακρίσεις των εθνών και των φυλών – δεν επηρεάζεται από την ανθρώπινη εμπάθεια και της απευθύνει το λόγο με φυσικό τρόπο: είναι και εκείνη ένα πλάσμα Του, που έχει το ίδιο δικαίωμα να μάθει την αλήθεια.

Στη συνέχεια ο Χριστός εξηγεί τη φύση του μηνύματος που φέρνει στην ανθρωπότητα. Πρόκειται για το «ύδωρ της ζωής», το λόγο που καλύπτει όλες τις ανθρώπινες ανάγκες. Είναι το χαρμόσυνο μήνυμα της σωτηρίας, ο μεγάλος θησαυρός που προσφέρει ο Θεός στον άνθρωπο. Είναι το πολύτιμο μαργαριτάρι, του οποίου την αξία αν συνειδητοποιήσει ο άνθρωπος, καταλαβαίνει πως δεν έχει ανάγκη από τίποτε άλλο στη ζωή του. Άλλη μια μεγάλη αλήθεια, την οποία επιβεβαίωσε αργότερα ένα ολόκληρο πλήθος από μάρτυρες, αγίους, ομολογητές και αγίους, που αφιέρωσαν και πρόσφεραν τη ζωή τους στο Θεό.

Ο Ιησούς, κατόπιν, αποκαλύπτει στη Σαμαρείτιδα την προσωπική της ζωή. Εκείνη πείθεται ότι έχει μπροστά της έναν ξεχωριστό άνθρωπο και Τον ρωτά ποιος είναι ο ορθός τρόπος λατρείας στο Θεό. Ο Θεάνθρωπος βρίσκει τότε την ευκαιρία να της πει – και μαζί μ' εκείνη σε κάθε άνθρωπο – πως ο Θεός δεν είναι είδωλο, είναι Πνεύμα και ως Πνεύμα θα πρέπει να Τον λατρεύουν οι άνθρωποι. Κάτι που θα πρέπει πρωτίστως να έχουν υπόψη τους όσοι θέλουν να ζουν κοντά στο Θεό, χωρίς να συνθλίβουν την προσφορά τους στους τύπους της λατρείας.

Η τελευταία αποκάλυψη του Ιησού απευθύνεται στους μαθητές Του και σε όσους θέλουν να λέγονται μαθητές Του. Το έργο της σωτηρίας είναι μακρύ και κοπιαστικό. Η ανθρωπότητα περιμένει. Διψά για την αλήθεια και προσδοκά τη

λύτρωση. Αν θέλουμε να είμαστε κοντά Του, οφείλουμε να διδαχθούμε από τους λόγους Του: Οφείλουμε να παραμερίσουμε τις εμπάθειές μας, να υπερβούμε τις μικρότητές μας και να μοχθήσουμε για την ανύψωση του πλησίον μας. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί με την κοινή αναφορά στον εν Τριάδι και εν Πνεύματι και αληθεία προσκυνούμενο Θεό.

Πηγή: Εφημερίδα «Δημοκρατία», 1/6/2013